

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

2 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Druță Boris în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2019, în cauza penală privindu-l pe

BATÎR Ion xxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 02.03.2018 – 28.02.2019;

Instanța de apel: 25.03.2019 – 11.06.2019;

Instanța de recurs: 02.08.2019 – 02.10.2019.

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni (sediul Ștefan Vodă) din 28 februarie 2019, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Batîr I. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal (în redacția legii până la modificările din 19.07.2018) la 2 ani închisoare, cu aplicarea art. 79 Cod penal, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 1 an.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că, Batîr I., la 6 octombrie 2017, în jurul orei 12⁴⁵, conducând automobilul de model „Iveco ML 120E18K” cu n/î SV AI 903 AI 238, efectuând manevra cu spatele pe str. Livezilor din or. Ștefan Vodă, încălcând prevederile Regulamentului Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 357 din 13.05.2009, art. 41 subpunctul 2), art. 45 pct. 1) lit. a), b), c), d) și pct. 2), care îl obligă pe conducătorul vehiculului care intenționează să se deplaseze cu spatele, că poate să înceapă manevra numai după ce s-a asigurat că o poate face fără a crea un pericol sau un obstacol pentru ceilalți participanți la trafic. În cazurile în care câmpul vizual în spate este limitat, conducătorul trebuie să recurgă la ajutorul altei persoane, aflate în afara autovehiculului. Mersul cu spatele este interzis în intersecții și în locurile prevăzute în subpunctul 1) din prezentul punct; precum

și că conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; situația rutieră. În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, a tamponat pietonul Filipescu Vl., cauzându-i conform raportului de expertiză judiciară nr. 201830D0001 din 11.01.2018, leziuni corporale sub formă de poli-traumatism asociat grav, manifestat prin fractura cominutivă a femurului drept în 1/3 medie distală cu implicarea canalului medular și deplasare fragmentelor; bonturi degetelor IV, V mâna dreapta nivelul falangelor proximale; fractura bazei osului V metacarpian cu deplasare; fracturi a coastelor 1,2,3,4,5,6, 7, 8, 9 pe linia axilară medie din dreapta; fractura coastelor 6, 7 pe linia paravertebrala dreapta; fractura cominutivă a scapulei drepte; fractura apofizei transverse drepte a vertebrei Th 1; emfizem sucutanat și intermuscular pronunțat a regiunii cervicale și toracelui; pneumomediastinu; hidrotorax în volum mic pe dreapta; contuzie pulmonară lob superior drept; edem la nivelul coapsei drepte; plagă excoriată a antebrațului drept partea lateral dorsală; plagă a mâinii drepte partea palmară; plagă a degetului IV, V cu defect de os și țesuturilor moi; excoriații multiple a coapselor și gambelor, care prezintă pericol pentru viață și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare gravă.

Pe baza stării de fapt expuse supra, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, *încălcarea regulilor de securitate a circulației și de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență vătămarea gravă a integrității corporale a unei persoane.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, fără a contesta vinovăția inculpatului, a fost atacată cu apel de către procuror, în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului BaŃır I. să-i fie stabilită pedeapsa pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, de 4 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, iar în baza art. 90 alin. (1) Cod penal, executarea pedepsei urmează a fi suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 ani.

În motivarea apelului, procurorul a indicat că neîntemeiat prima instanță a aplicat prevederile art. 79 Cod penal, scutind persoana de pedeapsa complementară obligatorie - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport. Or, potrivit art. 79 alin. (1) Cod penal, ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni

săvârșite în grup la descoperirea acesteia, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie.

Procurorul consideră că în cazul dat nu au fost constatate careva circumstanțe excepționale. Nu s-a luat în considerație scopul legii penale și a pedepsei penale, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către inculpat, cât și de alte persoane, precum și rezonanța în societate a unor atare infracțiuni. Pedeapsa aplicată nu va asigura atingerea scopului urmărit.

Instanța de judecată a aplicat față de inculpat o pedeapsă minimă prevăzută de sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, cu aplicarea art. 90 Cod penal.

Toate circumstanțele atenuante reținute de instanță, nu pot fi luate în calcul la aplicarea în totalitate a unei pedepse blânde și favorabile pentru inculpat. Aceste circumstanțe atenuante deja au fost luate în calcul la individualizarea pedepsei: *recunoașterea vinovăției la examinarea cauzei în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, copii minori la întreținere, recuperarea daunei, anterior nejudecat, la aplicarea pedepsei minime și a art. 90 Cod penal.*

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2019, apelul declarat de procuror a fost admis, cu casarea sentinței în partea stabilirii și individualizării pedepsei și pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează: Batîr I. fiind recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, i s-a aplicat pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani, cu executarea acesteia în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 (doi) ani, cu obligarea inculpatului să nu-și schimbe domiciliul sau reședința fără consimțământul organului competent.

În rest, sentința a fost menținută fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a consemnat că partea acuzării este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina inculpatului, criticând hotărârea primei instanțe doar referitor la aplicarea pedepsei.

Analizând actele cauzei în aspectul contestat, instanța de apel a menționat că la numirea tipului și măsurii de pedeapsă inculpatului, prima instanță a reiterat prevederile art. 6, 7, 61, 75 - 78 Cod penal, însă nu le-a aplicat corespunzător.

Din dispozițiile conținute în art. 75 alin. (1) Cod penal, se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu și anume că pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și corect individualizată. Ca urmare, pedeapsa penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și

de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea Specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal. Iar, individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și a pedepsei penale.

După această clarificare, instanța a accentuat că pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. La caz, infracțiunea săvârșită de inculpat, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria celor grave.

Consecvent, s-a menționat că la solicitarea inculpatului cauza penală a fost examinată prin prisma prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate la urmărirea penală, iar fiind aplicabilă în mod imperativ regula instituită la alin. (8), care prevede expres că, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Circumstanță ce atenuează răspunderea penală, conform art. 76 Cod penal, în privința lui Batîr I. a fost reținută căința sinceră.

Circumstanțe ce agravează răspunderea penală, conform art. 77 Cod penal, în privința lui Batîr I. nu au fost stabilite.

Conform art. 16 alin. (2) Cod penal, infracțiunea imputată lui Batîr I. este una gravă care se pedepsește cu închisoare de la 3 la 7 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani, (în redacția legii în vigoare la momentul comiterii faptei), însă acesta beneficiază, conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, de o reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității.

Drept urmare, instanța de apel a conchis că inculpatului urmează a-i fi aplicată pedeapsă cu închisoare pe un termen de 4 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, or prima instanță nejustificat a aplicat în speță prevederile art. 79 Cod penal.

Potrivit art. 79 alin. (1) Cod penal, ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite la descoperirea acesteia, instanța de

judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie.

Astfel, instanța ținând cont de circumstanțele cauzei, de personalitatea inculpatului, că acesta a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise, a acordat ajutor material părții vătămate pentru tratamentul necesar, partea vătămată careva pretenții față de inculpat nu are, anterior n-a fost condamnat, (f.d.70) la locul de trai se caracterizează pozitiv, (f.d.60) crește și educă împreună cu soția doi copii, unul fiind minor, la evidență la medicul narcolog și psihiatru nu se află, (f.d.66-67), a considerat necesar de a-i numi pedeapsa sub formă de închisoare între limita minimă și limita maximă prevăzută de sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, (în redacția legii în vigoare la momentul comiterii faptei), concluzie care nu poate fi reținută ca întemeiată.

Or, în speță, nu au fost constatate careva circumstanțe excepționale.

Mai mult, instanța nu a luat în considerație scopul legii penale și a pedepsei penale, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către inculpat, cât și de alte persoane, precum și rezonanța în societate a unor astfel de infracțiuni.

De asemenea, instanța de judecată a aplicat față de inculpat o pedeapsă minimă prevăzută de sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, cu aplicarea art. 90 Cod penal. Toate circumstanțele atenuante reținute de instanță, nu pot fi luate în calcul la aplicarea în totalitate a unei pedepse blânde și favorabile pentru inculpat. Or, aceste circumstanțe atenuante deja au fost luate în calcul (recunoașterea vinovăției la examinarea cauzei în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, copii minori la întreținere, recuperarea daunei, anterior ne judecat, la aplicarea pedepsei minime și a art. 90 Cod penal).

Aferent motivelor expuse supra, instanța de apel a conchis asupra admiterii apelului procurorului, cu casarea sentinței contestate în partea stabilirii și individualizării pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte.

6. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de apel, avocatul Druță B. acționând în numele inculpatului a declarat recurs ordinar solicitând casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

Recurentul menționează că cele descrise în decizie sunt aproximative și neconcrete, Colegiul eronat i-a agravat situația inculpatului, nefondat ținând cont de cerințele art. 79 Cod penal. Instanța de judecată, trebuia să indice cu suficientă claritate motivele pe care își întemeiază hotărârea, iar având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale, să precizeze faptele constatate. Relevanță la acest capitol prezintă art. 17 CEDO, care interzice interpretarea abuzivă a normelor în vederea limitării sau distrugerii drepturilor și libertăților garantate și protejate de Convenție, indicând expres că nimeni nu poate fi condamnat, decât numai în condițiile prevăzute de lege, precum și de principiile dreptului internațional.

În conformitate cu *Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție privind sentința judecătorească nr. 5 din 19.06.2006, instanțele pronunțând sentința de condamnare, trebuie să fie legală, bazându-se pe principii generale ale efectuării justiției, asigurându-s¹cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a probelor prezentate și*

administrare; Instanțele judecătorești vor ține cont de faptul că sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost înlăturate și apreciate în mod corespunzător; Vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, se călăuzește de principiul prezumției nevinovăției, cercetând probele prezentate, îndoielile, care nu pot fi înlăturate, necesită a fi interpretate în favoarea inculpatului. În limita unei proceduri legale, instanța era obligată a da răspunsuri la toate cele prevăzute în art. 364¹ CPP (nu doar cu referire la alin. (4). Studiind materialele dosarului precum și audiind inculpatul, martorii, analizând probele (afectate de erori) se deduce că aceste cerințe nu au fost respectate.

În conformitate cu prevederile art. 88, 389 CPP, recurentul atenționează că este necesar a se respecta principiul stipulat și în art. 21 al Constituției - prezumția nevinovăției. O sentință de judecată privind condamnarea persoanei se adoptă numai în condiția în care în rezultatul cercetărilor judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de către instanță. Sentința de condamnare așa cum s-a pronunțat față de Batîr I. nu poate fi bazată pe presupuneri sau în mod exclusiv ori în principal pe declarațiile martorilor depuse în timpul urmăririi penale și citite în instanța de judecată.

La emiterea sentinței de condamnare nu s-au respectat față de inculpat cerințele art. 5, 13 CEDO, pentru întrunirea tuturor drepturilor constituționale, ceea ce servește ca suficient temei de a înainta prezentul recurs, cu solicitările de a casa atât sentința primei instanțe, cât și decizia Curții de Apel Chișinău.

În drept, avocatul își întemeiază cererea de recurs pe temeiurile de casare stipulate de art. 427 alin. (1) pct. 2) și 6) din Codul de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului apărătorului Druță B. în numele inculpatului menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind lipsit de temeiuri legale și vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, fără citarea părților, în baza actelor din dosar, Colegiul Penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru următoarele considerente.

Pornind de la dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, se relevă că instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat. Soluția instanței prin care se dispune inadmisibilitatea cererii de recurs, din motiv că este vădit neîntemeiată, este precedată de efectuarea verificării temeiurilor de casare invocate de parte, în raport cu actele dosarului, drept urmare constatându-se că actul recurat este conform legii, fără a prezenta vreo lipsă de natură să-l afecteze și să genereze desființarea acestuia.

Din conținutul cererii de recurs, se constată că recurentul face trimitere la temeiurile de casare stipulate de art. 427 alin. (1) pct. 2) și 6) din Cod de procedură penală. Potrivit

acestora hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului dacă instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33 Cod de procedură penală, sau dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Tot din recurs se constată că apărătorul solicită casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței de condamnare în privința lui Batîr I., prin care inculpatul a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal (în redacția legii până la modificările din 19.07.2018) la 2 ani închisoare, cu aplicarea art. 79 Cod penal, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport și în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 1 an.

Analizând temeiurile invocate de partea apărării, raportate la solicitarea de mai sus și la conținutul cererii de recurs, Colegiul Penal constată că acestea nu se conciliază, sunt contradictorii și se exclud reciproc. Desfășurând această concluzie, instanța menționează că recursul declarat de avocatul Druță B. este mai degrabă un „*apel deghizat*”, decât un „*efort conștiincios de a corecta o eroare judiciară*”, care se bazează în mod esențial pe niște argumente necoerente și pur declarative despre netemeinicia sentinței, cu care aparent partea a fost de acord, odată ce nu a contestat-o cu apel. De altfel, în prezent nu există careva „*circumstanțe cu caracter substanțial și convingător*”, care să justifice ingerința în hotărârea instanței de apel, în partea stabilirii vinovăției inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal și a individualizării pedepsei.

Respectiv, Colegiul ține să noteze că, de principiu, instanța de recurs preia spre examinare doar acele critici, care sunt corespunzător argumentate de recurent, cu arătarea legăturii cauzale dintre eroare de drept pretinsă că a fost admisă de instanța ierarhic inferioară și circumstanța de fapt a cauzei căreia aceasta se circumscrie. Mai mult ca atât, instanța de recurs verifică legalitatea și temeinicia actului judecătoresc întocmit de instanța de apel, la rândul său legalitatea sentinței este verificată de instanța de apel.

Din conținutul cererii de recurs se constată că apărătorul inculpatului invocă doar o critică legată de soluția instanței de apel, care se referă la neaplicarea art. 79 Cod penal față de inculpat, după care în trei aliniate consecutive descrie ce trebuie să conțină sentința și anumite prevederi din practica judiciară și din lege legate de principiul prezumției nevinovăției, menționând despre interpretarea presupunerilor în favoarea inculpatului, criticând vinovăția lui Bîtca I. și modalitate de întocmire a sentinței. La fel, apărătorul notează că instanțele au încălcat în privința inculpatului prevederile art. 5, 13 CEDO și i-au lezat dreptul acestuia la un proces echitabil.

Toate alegațiile avocatului descrise supra, în opinia Colegiului sunt declarative și vădit nefondate, neexistând o legătură cauzală între criticele recurentului și solicitarea de a menține sentința, prin care vinovăția lui Batîr I. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal (în redacția legii până la modificările din 19.07.2018) a fost indubitabil dovedită.

Un alt aspect, nu mai puțin relevant, este faptul că cauza dată a fost judecată în procedura simplificată reglementată de art. 364¹ Cod de procedură penală. La originea inițierii unei atare proceduri, de fiecare dată, se află înscrisul autentic al inculpatului, care manifestă dorința de a beneficia de judecarea abreviată a cauzei în privința sa și redozarea pedepsei. Judecarea cauzei penale în procedură simplificată este un instrument care oferă avantajul soluționării cu celeritate a cauzelor penale atunci când inculpatul recunoaște în totalitate săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Pe de altă parte, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a afirmat că, atunci când o acuzație penală împotriva inculpatului este stabilită printr-o formă prescurtată de examinare judiciară, aceasta duce, în esență, la renunțarea la o serie de drepturi procedurale. Acest lucru nu poate fi o problemă în sine, deoarece nici litera, nici spiritul articolului 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu împiedică o persoană să renunțe la aceste garanții din propria sa voință (a se vedea *Scoppola v. Italia* (nr.2) [MC], hotărârea din 17 septembrie 2009, § 135). Cu toate acestea, Curtea Europeană a subliniat că renunțarea la anumite drepturi procedurale trebuie întotdeauna pentru a fi considerată eficientă în sensul Convenției, stabilită în mod neechivoc și însoțită de garanții minime, proporționale cu importanța acesteia. În plus, nu trebuie să contravină vreunui interes public important (a se vedea, *inter alia*, *Poitrinol v. Franța*, hotărârea din 23 noiembrie 1993, § 31, și *Hermi v. Italia* [MC], hotărârea din 18 octombrie 2006, § 73).

În coroborare cu prevederile art. 6 din Convenție, în dispoziția art. 364¹ alin. (1) Cod de procedură penală, se prevede că, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală. Judecata nu poate avea loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, decât dacă inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și nu solicită administrarea de noi probe. Altfel spus, înscrisul autentic avansat de inculpat, trebuie obligatoriu să conțină două mențiuni, recunoașterea faptei indicate în rechizitoriu și recunoașterea probelor administrate în faza de urmărire penală.

În speța dată, reieșind din înscrisul formulat de inculpat și anexat la f.d. 124 se constată că, condițiile pentru aplicarea procedurii abreviate de judecare a acestei cauze, au fost respectate, inculpatul indicând în cererea sa: „ ... *recunosc vina integral, sunt de acord cu probele administrate la faza de urmărire penală și nu doresc prezentarea de noi probe ...* ”

Un moment important ce urmează a fi reținut aici, vizează faptul că inculpatul Batîr I. a fost asistat în prima instanță pe tot parcursul desfășurării procesului, de către avocata Durguz O., care, la fel ca și inculpatul, au insistat asupra examinării cauzei în procedura simplificată. Totodată, inculpatul a fost înștiințat despre posibilitatea ulterioară a contestării hotărârii adoptate în privința sa, și anume că va putea ataca sentința, cu apel, de regulă, sub aspectul individualizării pedepsei, neputând renunța la opțiunea de a fi judecat potrivit procedurii simplificate și neputând critica vinovăția sa.

Așadar, referințele din recurs despre principiul nevinovăției, despre interpretarea dubiilor în probarea vinovăției și celelalte insinuări ale avocatului de acest gen, nu sunt pertinente procedurii în care a fost judecată cauza, partea apărării fiind decăzută din dreptul de a contesta hotărârile instanțelor de fond în această parte.

De altfel, în situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art. 364¹ alin. (1) și (4) Cod de procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

Urmărind în consecutivitate cele expuse supra, instanța de apel a verificat corectitudinea inițierii procedurii simplificate de judecare a cauzei ce-l vizează pe Batîr I. și a constatat că aceasta este perfect legală, iar prima instanță a respectat cu rigurozitate prevederile legii procesual-penale în acest sens. Or, fiind verificată legalitatea sentinței, instanța de apel în subsidiar a reiterat că, corect în cauză au fost aplicate regulile de judecare în procedura simplificată și corect a fost stabilită vinovăția inculpatului de cele incriminate acestuia prin rechizitoriu.

Alăturat celor expuse, Colegiul mai ține să noteze că susține *ad integrum* soluția instanței de apel în partea individualizării pedepsei, notând că, însăși scopul acesteia stipulat în art. 61 Cod penal de legislator, prevede că pedeapsa este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare aplicată în privința condamnaților, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea infractorilor, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestora, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului incriminat prin rechizitoriu inculpatului, la caz, fiind incident art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat Batîr I., cu aplicarea art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Față de lucrul judecat de instanța de apel, Colegiul consideră că o atare modalitate de individualizare a pedepsei corespunde exigențelor legii penale, iar pedeapsa aplicată infractorului este echitabilă raportat la scopul urmărit de legislator în art. 61 Cod penal, care îl va descuraja pe inculpat de a comite pe viitor alte fapte infracționale.

În același context, urmează de evidențiat că stabilirea sancțiunilor de drept penal este, pe de o parte, o sarcină care îi revine legislatorului, care stabilește pedepsele și celelalte sancțiuni de drept penal prin fixarea unor limite minime și maxime ale acestora, în conformitate cu importanța abstractă a valorii sociale protejate, iar pe de altă parte, o sarcină pe care instanța o realizează în limitele stabilite de lege.

În speță, în privința inculpatului nu sunt pasibile aplicării prevederile art. 79 Cod penal, întrucât nu au fost constatate careva circumstanțe excepționale de natură să determine instanța să-i aplice acestuia o pedeapsă mai blândă decât cea prevăzută de lege, mai concret să nu-i aplice inculpatului pedeapsa complementară de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Având în vedere considerentele menționate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul Penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar declarat de avocatul Druță B. în numele inculpatului, sunt vădit neîntemeiate.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Druță Boris în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2019, în cauza penală privindu-l pe Batîr Ion xxxx, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 octombrie 2019.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion